

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget. № 41

Femtende Møde.

Løvedagen den 23de Februar.

(Fortf.)

§ 1. Naar det i denne Paragraph i anden Passus hedder: „For Overtrædelse heraf straffes Bogtrykkeren, saavel som Enhver, der forhandler eller paa anden Maade uddeler Skriftet, med Bøder fra 50—200 Rbd., og den følgende Passus derefter bestemmer: „Kan Bogtrykkeren ikke udfindes, gaaer det ham paa hvilende Ansvar over paa Forlæggeren eller den, hos hvem Skriftet er udkommet i Commission, derefter paa Udgiveren, ved periodiske Blade Redacturen, og endelig paa Forfatteren“, er det ikke Udvalget klart, hvorledes disse tvende Bestemmelser, sammenholdte med hinanden, ere at forstaae. Efter Ordene kunde det synes, som om Meningen var den, at Forlæggeren, Commissionairen, Udgiveren eller ved periodiske Blade Redacturen og Forfatteren skulde, naar de tillige forhandlede Skriftet, anses med dobbelte Bøder. Udvalget kan imidlertid ikke andet, end finde, at det vilde være ubilligt, om de, hvem kun det subsidiaire Ansvar efter Paragraphens Indhold paahviler, skulde straffes haardere, end selve den skyldige Bogtrykker, og vi have derfor troet det rigtigst at udelukke Muligheden af en saadan Fortolkning. Dette kan efter vor Formening skee, ved at tilføie Paragraphen følgende Bestemmelse:

„dog at disse Personer ikke anses med anden Bod end den foranførte, fra 50 til 200 Rbd., om de end tillige have forhandlet eller uddeelt Skriftet.“

Efter Indholdet af den heromhandlede Paragraph er det af Bigtighed, navnlig for Forlæggere og Boghandlere, at de kunne erholde paalidelig Oplysning om de her i Riget værende berettigede Bogtrykkere, og Udvalget troer

derfor, at der fra det Offentliges Side bør drages Omsorg for, at en saadan Oplysning kan erholdes uden for meget Besvær. Dette vil kunne skee, naar det bestemmes, at Dyrigheden i enhver Jurisdiction skal være i Besiddelse af en Liste over samtlige berettigede Bogtrykkere, hvilken paa Forlangende skal forevises for Enhver, der maatte finde Anledning til at gjøre sig bekendt dermed. Overeensstemmende hermed troe vi, at der i § 1 fremdeles bør optages følgende Bestemmelse:

„Dyrigheden i enhver Jurisdiction skal være i Besiddelse af en Liste over samtlige her i Riget værende berettigede Bogtrykkere, hvilken paa Forlangende skal forevises for Enhver, der vil gjøre sig bekendt med samme.“

§ 2. Skjøndt Udvalget anseer det for klart, at der ved „urigtig Angivelse af Bogtrykkeren“ tillige skal forstaaes falsk Angivelse (sef. S. 4) finde vi det dog rigtigst, at dette udtryffeligt udtales, og vi formene derfor, at Paragraphen bør begynde saaledes:

For urigtig eller falsk Angivelse ic.

Som Følge af denne Forandring maa Ordene „den urigtige Angivelse i Paragraphens anden Linie forandres til: „saadan Angivelse“.

Udtrykket i Slutningen af Paragraphen „sælholder eller uddeler Skriftet“, bør formeentligt forandres til: „forhandler eller paa anden Maade uddeler Skriftet“. Disse Udtryk ere brugte i § 1, og vi have derfor anseet det rigtigst, at de ogsaa bruges her, for at der ikke skal reises Tvivl om, at der ved den forskjellige Udtryksmaade er tilstøttet at betegne en forskjellig Virksomhed, hvilket Udvalget ikke antager.